

§ 260 a

Den, som forestår en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller indgåelsen af et andet ægteskabslignende forhold med en person under 18 år, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Stk. 2. På samme måde straffes den, som lader sit barn indgå i en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller i et andet ægteskabslignende forhold, og den, som efter at være fyldt 18 år frivilligt indgår i en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller i et andet ægteskabslignende forhold med en person under 18 år.

Indsat ved l. 415 13.3.2021.
FT 2020-21 L 126.

Bestemmelsen i § 260 a kriminaliserer visse handlinger i forbindelse med religiøs vielse (ægteskab uden borgerlig gyldighed) og indgåelse af et andet ægteskabslignende forhold, hvis den ene part (eller begge) i forholdet er under 18 år.

For nærmere beskrivelse af **religiøs vielse uden borgerlig gyldighed og andet ægteskabslignende forhold**, se kommentaren til § 260, stk. 2.

Efter § 260 a kræves der ikke anvendelse af **tvang** ved indgåelse af denne type ægteskab (uden borgerlig gyldighed) eller ægteskabslignende forhold, og samtykke diskulperer ikke. Hvis der anvendes ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af sådanne forhold, finder § 260 anvendelse, og § 260 a er derfor subsidiær til § 260. Bestemmelsen i § 260 a er således navnlig aktuel i tilfælde, hvor der ikke foreligger (eller ikke kan bevises) ulovlig tvang i forbindelse med indgåelsen af forholdet.

Efter stk. 1 er ansvarssubjektet den, som **forestår en religiøs vielse** eller indgåelse af et andet ægteskabslignende forhold. Efter forarbejderne drejer det sig om personer, som »forestår det ritual eller den handling, der gør, at ægteskabet i den pågældende gruppes øjne anses for indstiftet, eksempelvis ved at forestå en ægteskabsceremoni eller ved at udfærdige en ægteskabskontrakt« (FT 2020-21 L 126, pkt. 2.2.3). Som det fremgår, dækker bestemmelsen også den, som udfærdiger en kontrakt, og ordet »forestår« skal derfor næppe fortolkes indskrænkende. Der kræves ikke et religiøst islæt i ritualet, og personen behøver ikke have religiøs autoritet. Ansvarssubjektet kan derfor være f.eks. en slægtning, der udfærdiger en ægteskabskontrakt eller udfører et sædvanebaseret ritual.

Efter stk. 2, 1. led, er ansvarssubjektet den **som lader sit barn indgå** i et sådant forhold. Det omfatter de juridiske forældre, dvs. de personer, der i retlig forstand har moderskab, faderskab eller medmoderskab til barnet, herunder

adoptivforældre. Det er ikke afgørende, om vedkommende har forældremyndigheden (se FT 2020-21 L 126, pkt. 2.3.3). Formuleringen *lader sit barn* omfatter også passivitet i forhold til indgåelsen af forholdet, og der gives i forarbejderne eksempler på, hvad der (aktivt) kan forventes af en forælder, som har kendskab til en forestående indgåelse af et sådant forhold. Der nævnes f.eks. underrettelse af sociale myndigheder, skole eller politi, eller at man på anden måde søger at forhindre den religiøse vielse eller det ægteskabslignende forhold (FT 2020-21 L 126, pkt. 2.3.3). Det forhold, at en forælder selv er udsat for social kontrol m.v. og af den grund har forholdt sig passivt, kan efter forarbejderne ikke diskulperes, men kan indgå i strafudmålingen (se også Udlændinge- og integrationsministerens svar på spørgsmål nr. 5 og nr. 6 til L 126).

Efter stk. 2, 2. led, er ansvarssubjektet den, som er over 18 år, og som **frivilligt indgår i en religiøs vielse** uden borgerlig gyldighed eller et andet ægteskabslignende forhold med en person under 18 år. Frivilligheden skal vurderes objektivt (dvs. ikke ud fra personens indre overbevisning) og ud fra en helhedsvurdering af omstændighederne. De relevante omstændigheder knytter sig både til situationen, dvs. hvad der er kommet til udtryk gennem ord eller handling mv. i forbindelse med indgåelsen af forholdet, og til personen, dvs. navnlig dennes alder og livssituation, herunder hvorvidt den pågældende selv er underlagt social kontrol, er udsat for pression eller på anden måde afhængig af andre (FT 2020-21 L 126, pkt. 2.3.3).

Som det fremgår af ordlyden, er det alene handlinger i forbindelse med **indgåelsen** af det pågældende forhold (vielsen, ritualer, mundtlig/skriftlig kontraktindgåelse mv.), der kriminaliseres. Hvis et forhold over tid får karakter af et ægteskabslignende forhold, f.eks. fordi en mindreårig flytter sammen med sin kæreste (og evt. får børn), vil det ikke i sig selv være strafbart (FT 2020-21 L 126, pkt. 2.3.3). Hvis personen imidlertid fastholdes i forholdet ved ulovlig tvang, kan det straffes efter § 260, stk. 1 eller, efter omstændighederne, stk. 2.

Der kræves **forsæt** til alle led i gerningsindholdet, herunder til parternes alder, og til, at der er tale om en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed eller indgåelse af andet ægteskabslignende forhold.

Om **strafudmålingen** henvises i forarbejderne navnlig til udmålingsprincipperne for ulovlig tvang efter straffelovens § 260. Endvidere henvises til de mulige negative konsekvenser, som forholdet har haft eller ville kunne få for barnet, og om barnet aktivt har fremmet indgåelsen eller der alene har været udvist passivitet samt om gerningsmanden selv har været undertrykt eller udsat for pression (se FT 2020-21 L 126, pkt. 2.3.3).

Supplerende bestemmelser:

§ 136, stk. 3, og § 260, stk. 1 og 2.